

לפרשת כי תצא – תשע"ד

תודעת הניצחון

יועד גולדפרב

פרשת כי תצא עוסקת בפתיחתה בדיני מלחמה. אמנם הפרשה בפשטה עוסקת בדיני מלחמה במובנם הרגיל-מלחמת ישראל בעם אחר, אך במהלך הדורות למדו חכמי ישראל מפס' אלו גם 'דיני' מלחמת האדם ביצרו.

"כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ד' אלוקיך בידך ושבת שביו."
משפט זה, באופן פשוט, משמש כולו כתיאור מצב ארוך:
אם יתקיים מצב שבו: א. תצא למלחמה על אויביך. ב. יתן ד' את אויביך בידך. ג. תשבה מהם שבי. ד. בשבי תראה אישה יפת תואר וכו'- אז עשה לה כדיני אשת יפת תואר.
אם נפרק את הפס' הראשון לשני חלקים, נקבל משפט שחציו תיאור מצב וחציו כבר משמש כהבטחה-
"כי תצא למלחמה על אויביך-ונתנו ד' אלוקיך בידך וכו'". היינו-מובטח לך שיתנם ד' בידך.

ניגש לדברים במובנם הפרטי (שודאי משליך גם אל הבנת מלחמות ישראל).
הבנה זו של המשפט תמוהה, שהרי בעינינו אנו רואים כי לא בכל פעם שאנו יוצאים למלחמה אנו נוצחים?
וכי בכל פעם שאנו נאבקים ביצרנו אנו יוצאים מנצחים?

אלא, יש מסבירים כי היציאה למלחמה המדוברת בפס' היא החלטה פנימית חזקה בליבו של האדם.
כלומר, כשתודעת האדם באמת מכריזה מלחמה על היצר הרע-אין דבר העומד בפניה.
מהם המרכיבים של תודעה כזו?

אולי אפשר לפרק אותם בתמציתיות לשלושה חלקים:
א. וודאות בצדקת הדרך. האם יש לי ביטחון פנימי בכך שדרכי היא דרך האמת? חלק זה הוא נק' המוצא.

ב. ביטחון ביכולת לנצח את האויב. גם אם אני בטוח שדרכי היא אמת, האם אני בטוח שאני יכול לנצח במאבק הזה? או שאני חושש להסתער על קיר בטון, ולהתרסק עליו? זו שאלת המגמה, לאן אני מכוון.

ג. אמונה ברורה ש-ד' אלוקיך "הוא הנותן לך כח לעשות חיל". מה המנוע שלי? האם רצוני הפרטי, או שיש כוחות גדולים יותר שדוחפים אותי במאבק הזה?
אלו שלושה חלקים שבלעדיהם-האדם יוצא חסר אל המלחמה, ואיתם-מובטח לו שיתן ד' את אויביו בידו.

שבעז"ה תלווה אותנו תודעת ביטחון זו גם במלחמותינו הפרטיות, וגם במלחמותינו הכלליות.